

Kapitaalcrisis en discipelschap

Terwijl wij in Silo twaalf zondagen lessen voor twaalf discipelen volgen, is de wereld opgeschrikt door een crisis die mensen laat nadenken over hun pensioenen en hun schijnbare zekerheden. WWJD: What would Jesus do? ...is voor christenen nu zo moeilijk te beantwoorden omdat de samenleving waarin Jezus zijn leerlingen instrueerde zo anders was. Een 'christelijke' les voor onze tijd trof ik aan in 'Het goede Leven' van 24 oktober, waaruit ik citeer:

Het is duidelijk dat er in de financiële wereld andere mores moeten komen. Mores zijn veel meer dan regels van het spel; bij mores gaat het juist om een manier van denken en doen die niet in regels is te vangen. De traditie van het Westen heeft een eigen woord voor mores: de deugd. En de christelijke traditie heeft een specifiek woord voor het begrip van de deugd: gezindheid. En wel de gezindheid van Christus.

We zijn niet gewend om zo'n zwaar geestelijk begrip als de gezindheid van Christus in verband te brengen met financiële zaken. Toch gaat het in die gezindheid ook om de concrete levenspraktijk. Wie Christus wil volgen, gaat anders met de dingen om, heeft andere prioriteiten en heeft andere criteria voor doen en laten.

Een kenmerk van die gezindheid is het zoeken naar het goede, in geestelijke en in materiële zin. Of dat nu is in de medemens, in de keuze om iets te doen wel te doen of niet, voor zichzelf of voor het werk; in alle gevallen wordt gestreefd naar het goede. Dat geldt ook de omgang met geld. Wie veel geld heeft, heeft een grote verantwoordelijkheid voor wat hij/zij met dat geld doet. Wordt het besteed aan iets goeds, of aan het stillen van consumptiedrift, aan het voeden van ijdelheid of aan nog meer bezit, om het bezit?

Er zijn ellenlange discussies te voeren over wat een goede besteding is van het geld en wat niet. We zijn meesters in het bedenken van berekeningen die feitelijk proberen egoïstisch gebruik van geld goed te laten lijken. En voordat we het weten, nemen we elkaar de financiële maat in moreel opzicht en oordelen we over elkaar. Nog erger is het als een specifiek gebruik van geld wordt gezien als uiting van goed christelijk gedrag,

of juist van onchristelijk gedrag. In zulke redeneringen blijkt vaak dat er een grote, soms zelfs overheersende waarde aan geld wordt toegekend. Geld en geldbesteding zijn dan ongeveer het belangrijkste wat er is.

Het begrip gezindheid kan helpen dergelijk denken te voorkomen. In het

begrip klinkt onder meer de bedoeling, de intentie mee: met welke oogmerk doe ik iets? In de rooms-katholieke traditie heeft de intentie een belangrijker plaats dan in de protestantse; daar telt meer de handeling zelf. Beide kunnen van elkaar leren. Het 'voordeel' van de roomskatholieke benadering is dat een negatief gevolg van een goede intentie de handeling niet altijd per definitie slecht maakt. Het 'voordeel' van de protestantse benadering is dat het bewustzijn van de handeling sterk aanwezig is: niet alles wat je doet is goed omdat je het goed bedoelt. In het begrip gezindheid wordt de spanning tussen beide opgelost. Gezindheid gaat zowel over de bedoeling als over de daad. In de goede gezindheid worden hart (het willen), hoofd (het denken) en handen (het handelen) op elkaar afgestemd door de werking van de Geest. Maar wat is dan die gezindheid concreet? Voor de meesten van ons is dat een ontdekkingsstocht: gedurig bezig zijn met 'de dingen van mijn Vader', in het vertrouwen dat inzicht komt in wat in gegeven omstandigheden de goede gezindheid is. En door oefeningen in het goede. Het lijkt een grote of zelfs een ongerijmde sprong: van de crisis in de financiële markten naar een leven in de gezindheid van Christus. Zijn Geest is ook in deze concrete en ogenschijnlijk ongeestelijke omstandigheden onze Leermeester.

Arjan Noordhoek

Afgelopen maand

Zondag 5 oktober
Voorganger Arjan Noordhoek
Thema een Wonderlijke maaltijd

We lezen vandaag uit Kolossenzen een brief waarin Paulus het heeft over het lijden dat je soms kunt meemaken.

We lezen en zingen ook uit Jesaja :

*De Heer richt op Zijn berg een maaltijd aan,
van spijs en merg, van uitgelezen wijnen:
van heind' en ver zal men aan tafel gaan,
de Heer is gul en goed voor al de Zijnen.*

De 3e lezing is uit Mattheus de gelijkenis over de bruiloftsmaaltijd. Een wonderlijke maaltijd. Het is een tijd van maaltijden van samen eten. Het einde van de ramadan die afgesloten wordt met een feestmaaltijd waarbij iedereen welkom is, gelovig, ongelovig, rijk of arm, het maakt niet uit.

Wij kennen het binnen Silo ook in de vorm van de eetgroep. Een maaltijd waarbij iedereen kan en mag aanschuiven. Maar samen eten betekent meer dan alleen je dagelijkse portie energie binnen halen. Het is iets wat je samen doet met vrienden en bekenden maar zeker niet met je vijanden. En dan lezen we net in Mattheus dat de mensen die uitgenodigd worden voor de maaltijd de uitnodiging negeren en soms zelfs de boodschappers molesteren. Wat heeft dat dan te betekenen? We zien in de boodschappers iets terug van de profeten die als boodschappers van de Vader van God ook werden genegeerd en soms zelfs vermoord. En als de rijken dan niet willen komen dan nodigt hij de mensen uit die daarvoor openstaan. Armen zwakken mensen met een strafblad het maakt niet uit. Als je maar wil en dat durft te uiten in jouw doen en laten. Samen de maaltijd delen is meer dan eten alleen, het is delen in de liefde van God onze Vader.

Martijn van Laar

zondag 12 oktober

Voorganger Willemijn Bakkes

Thema: Jezus, de enige Weg tot leven.

De lezingen zijn uit Johannes 14:1-7 en 11-14 en Kolossenzen 2:6-11.

Jezus wil zijn leerlingen nog een bemoediging geven voordat Hij gevangen genomen wordt. Hij wil ze troosten en zegt: Uw hart moet niet verontrust worden, laat je niet door verdriet onderuit halen.

Jezus gaat naar Zijn Vader, om ook voor ons een plaats te bereiden.

Jezus gaat ervan uit dat de discipelen Hem kennen en dus ook weten waar Hij heen gaat. Zij moeten de weg nu wel kennen. Die weg, zegt Jezus, van geloven in Hem moeten zij ook gaan. Maar ze weten het nog steeds niet. Thomas reageert als eerste: Dat weten we nou juist niet. We weten niet waar U heen gaat, hoe weten we dan de weg?

Dan zegt Jezus: "Ik ben de Weg". Als jullie mij beter hadden leren kennen, hadden jullie ook de Vader gekend. Jezus wijst Zijn leerlingen nog eens duidelijk op de juiste en enige weg naar Zijn Vader. Filippus vraagt: Wijs ons de Vader. Jezus zegt dan: Jullie hebben Mijn Vader gezien, want jullie hebben Mij gezien. Alles wat jullie van Mij gezien hebben komt van de Vader. Ik doe de dingen niet uit mij zelf, alles komt van de Vader.

Daar komt het op aan: Jezus kennen en in Hem geloven. Hij is de echte en enige weg; Hij leidt ons tot de Vader. Zoals Jezus sprak en handelde op aarde om de grootheid van de Vader te laten zien, zo zullen ook wij, als wij volledig in Hem, Jezus Christus, Gods Zoon, geloven en op Hem vertrouwen, mogen spreken en handelen. Alles wat wij vragen in Jezus naam, zal Hij, Jezus doen, zodat door de Zoon de grootheid van de Vader

zichtbaar wordt.

Paulus zegt tegen de gemeente in Kolosse: Als je een kind van God bent, als je Jezus hebt aangenomen en Hem wilt volgen, dan mag je weten dat je met de volheid van de Heer vervuld bent. Met die goddelijke volheid kun je bergen verzetten. Daarnaast roept Paulus op tot dankbaarheid.

Jezus ging terug naar de Vader om een plaats te bereiden voor ons, maar Jezus is ook al teruggekomen en leeft in ons en leidt ons door de Heilige Geest. We mogen weten dat er ook nu een plekje voor ons is. In het huis van God, ook hier, want de gemeente, de kerk, is het huis van God. Jezus is te midden van ons.

Jezus zegt: "Ik ben de weg, de waarheid en het leven. Wie in mij gelooft zal niet teleurgesteld worden: Geloven wil zeggen: Jezus kennen en vertrouwen en je volledig aan Hem overgeven.

God ziet naar ons om, Hij denkt aan ons. Vertrouw op Jezus en ga Zijn weg. Zijn woord is ook Gods woord. Zijn woord is ja en amen.

Joke van Laar

Zondag 19 oktober

Lezingen: Kol. 2:12-15, Joh. 6:52-71

In de serie over de twaalf discipelen en de lessen die zij hebben gekregen van Jezus, stond vanochtend Judas op het programma. Spannend! Judas, de verrader van Jezus, wat dreef hem? Was het alleen maar geld, zoals de Bijbel op sommige plaatsen suggereert? Of was hij ontgoocheld, teleurgesteld in Jezus? Dat zou betekenen dat hij in Jezus heeft geloofd, dat hij idealen had.

Gastvoorganger vanochtend was Piet Brongers, en hij deed het fantastisch. Hij bracht de figuur van Judas heel dicht bij, door niet over 'verraad', maar over 'overleveren' te spreken. Hoe vaak leveren wij onszelf of anderen niet over aan de wereld en haar opvattingen. Piet legde uit dat wij, als mensen, allen tot 'het vlees' behoren. Dat is niet erg, of verkeerd, het hoort er gewoon bij. Het maakt dat wij (voor een deel) vastzitten aan het denken, de wetten en idealen van 'de wereld'. Piet trok een parallel met de evolutieleer – the survival of the fittest, zo zijn wij óók. Vanuit die hoedanigheid maken wij verkeerde keuzes, laten we mensen aan hun lot over, zijn we uit op eigen roem, gemak of gewin.

Maar dat is niet het hele verhaal. Behalve vlees zijn wij ook geest. De geest maakt dat wij vrij zijn, kunnen kiezen. We zijn niet als de dieren,

redeloos, willoos overgeleverd aan de eisen van ons fysieke bestaan. Wij kunnen ons openstellen voor die geest, die onzichtbaar door ons hele bestaan heen waait, ons doortrekt.

Net als wij, was Judas vlees en geest. Net als in ons bestaan levert dat spanning op. Kon hij die spanning aan? Kunnen wij hem aan? Dit zijn de vragen die met ons meegaan, een heel leven lang.

Algert

Zondag 26 oktober.

Voorganger: Hans Baas

Piano : Willem Jan Stuut

Thema : Plaats voor wet en profeten.

Nadat de paaskaars is aangestoken leest Hans een passend gedicht voor over goddelijk vuur, licht en warmte.

Vandaag horen we meer over Johannes; de zoon van een visser en de broer van Jacobus. Hij was één van de eersten die erbij was. Zo vanachter zijn visnet vandaan geplukt om een visser van mensen te worden.

Guido leest de schriftlezingen uit Marcus 9:2-13 en Kolossenzen 2:16-23. Hierin lezen we over een wonderlijke ontmoeting op de berg. Jezus nam Petrus, Jacobus en Johannes mee een hoge berg op. Voor hun ogen veranderde Hij van gedaante, zijn kleren gingen helder wit glanzen. Toen verscheen Elia aan hen, samen met Mozes. Een gebeurtenis op een berg die het leven van de eerste volgelingen van Jezus op zijn kop moet hebben gezet. Heel gewone mannen die getuige zijn van een bijzondere ontmoeting. Wet en profeten, traditie en regel, ontmoeten elkaar op een berg. Door de eeuwen heen zijn wij nog steeds getuige van die ontmoeting. Wat doet die ontmoeting met ons?

Als mensen geraakt worden door het Licht dan veranderen ze. Soms even, soms langer. We kunnen het niet afdwingen door de juiste regels op te volgen, genoeg te bidden, elke dag de bijbel te lezen. Of vasthouden aan zelfbedachte regeltjes. Het is een kwestie van luisteren, wachten, om je heen blijven zien...en ondertussen je ding blijven doen. Onverwacht kan het gebeuren. Soms moet je durven omkeren (beker), opnieuw beginnen en het verborgen licht zien.

Voor en na de overdenking mochten we genieten van de mooie klanken van Händel with Care.

We besloten de dienst met een prachtig lied "illumina" (verlicht ons). Hopelijk gaan we dit lied vaker zingen.

Karin Borninkhof

Schoonheid heeft een prijs

In dit geval een prijsje want voor minder dan 7 euro heeft u een heel jaar elke maand een ander kunstwerk aan de muur. U begrijpt het al: de nieuwe zendingskalender komt er weer aan. Ook dit keer is hij weer erg interessant. In Silo ligt een intekenlijst klaar waarop u uw bestelling kunt aangeven. Mocht u dit vergeten dan kunt u ook even met mij contact opnemen dan zorg ik wel voor de rest. Ik wens u alvast veel kijkplezier.

Henk Nieboer

Bij een vesperconcert van de Schola Davidica

Iets van thuis komen

Een vesperconcert van de Schola Davidica – het is herkenning en verrassing. Het is iets van thuiskomen.

Thuis in de Engelse koortraditie, waaruit ook zoveel muziek komt die ik vanouds zong en zing.

Thuis bij liederen, melodieën en harmonieën die me vormden en richtten.

Thuis bij de oeroude bijbelteksten waarmee ik ben opgegroeid; nu nauwgezet vertaald door Pieter Oussoren. En eigentijds getoonzet door Gert Oost, een huzarenstukje in navolging van Jan Pieter Sweelinck.

Thuis in de Janskerk, waar al sinds de 11e eeuw gebeden en gezongen wordt, en van waaruit Jannes is begraven.

Thuis in hartje Utrecht, waar ik als vanouds mijn fiets neerzet onder het beeld van Willibrord, de kerkstichter uit de zevende eeuw zonder wie dit alles er niet zo zou zijn.

Thuis bij de fijnzinnige overdenking door de inleider in wie ik blij mijn Silo-voorganger herken.

Thuis bij het koor waarin godzijdank - het scheelde maar een haar- mijn broer weer zingt.

Thuis bij het onverwacht weerzien van een bekende van jaren her, meteen weer vertrouwd.

Een vesperconcert van de Schola Davidica – het is iets van thuiskomen.

Samen met al die mensen die ik niet ken, luisteren, zingen en bidden; met vreemden die dan ineens niet zo vreemd meer zijn.

Omdat net als ik, zij op hun manier iets van thuis komen.

Henk. Boeschoten jr.

Een pastoraal moment

Mogen rusten op de sterke arm van de vader.

Hij nam hem op Zijn arm

Vol vertrouwen en zich volledig overgevend aan zijn vader ligt hier een baby te slapen. Nee, dit kind is niet mijn kleinkind en deze man is niet mijn zoon, maar ik heb hem wel vaak zo zien lopen met zijn dochtertje. Het kind wordt gedragen op de sterke arm en tegen het lichaam van zijn vader.

Gedragen worden door de Vader: In Hosea 11 zegt de Heer, onze God: 'Toen Israël nog een kind was heb ik het gedragen; Ik heb

Efraïm leren lopen en hem op mijn arm genomen, maar zij beseften niet dat Ik voor hen zorgde.

Zou dit kindje door hebben dat het bij zijn vader ligt, dat zijn vader voor hem zorgt en beschermt? Realiseren wij ons dat de Heer ons draagt op momenten dat wij even niet verder kunnen om elke reden dan ook?

In de Bijbel kom je veelvuldig de arm van God tegen.

De arm van God staat voor macht, voor machtige daden en voor de liefdevolle armen die Hij om zijn kinderen heen slaat of voor de liefdevolle armen die ons dragen.

Ik vind het persoonlijk jammer dat de arm van God in de Nieuwe Bijbelvertaling in veel gevallen vertaald is door 'de kracht van God, de machtige daden van God', terwijl het beeld van die arm zo mooi laat zien wie God voor ons wil zijn.

"De arm van de Heer is heilig" staat in Jesaja 52 vers 10. Als God zijn heilige arm ontbloot dan wil dat zeggen dat Hij zijn kracht laat zien. De Heer zal laten zien hoe Hij redding brengt.

Met die heilige arm, die krachtige arm wil Hij ons beschermen en ons de

weg wijzen. Zijn arm steunt ons, iedere morgen weer. Ook Maria prijst en looft God in haar lofzang om de macht en de kracht van Zijn arm.

In de jeugdgevangenis merk ik hoe jongens en meisjes reageren als je een arm om hen heen slaat. Soms vraag ik het eerst, want je weet niet hoe ze zullen reageren. Sommigen kinderen zijn zo gekwetst en hebben zulke negatieve ervaringen met armen, dat je heel voorzichtig moet zijn. Maar als ze je eenmaal vertrouwen dan merk je dat ze het fijn gaan vinden. Misschien ervaren ze dan toch even een stukje geborgenheid en zullen ze misschien, op een gegeven moment, die liefdevolle arm van de Vader accepteren.

Zo mogen wij weten dat Gods machtige arm ons de weg wijst en terecht wijst, maar ook ondersteunt en draagt. Dat wij als dat kleine kind op het fotootje Zijn bescherming en Liefde mogen ervaren in moeilijke en verdrietige tijden. Dat wij bij Hem rust vinden en niet bang hoeven zijn.

Moge u dit ook in uw leven ervaren.

Gods zegen.

Willemijn Bakkes, uw pastor.

Gods armen worden ook wel vergeleken met adelaarsvleugelen

Als op Adelaarsvleugels

*Zoals een adelaar zijn jongen
op zijn brede vleugels draagt,
zo draag ik, Mijn kind, ook jou
steeds wanneer je Mijn hulp vraagt.
Ik weet af van alle dingen
die gebeuren om je heen,*

*Ik zie je tranen, ik hoor je zingen
en geen moment laat ik jou alleen.*

*Zie, ik wandel met jou samen
op die smalle, steile weg,
Mijn beloften zijn ja en amen
en Mijn hand is't die ik over jouw leven leg.
Ik wil je leiden stap voor stap
houd Mijn hand maar stevig vast,
steeds iets hoger op die trap
maar, Mijn kind, geef mij je last.*

*Geef je zorgen en problemen
breng je vragen en al je nood,
Ik wil het van je overnemen
want Mijn liefde is zo groot.
oh, mijn hart is zo bewogen
als ik jou gebukt zie gaan,
moe gesjouwd en neergebogen
zo vreugdeloos in je bestaan.*

*Mijn kind, geef alles maar aan Mij
en leg je leven voor Mij neer,
jouw zorgen maken je niet blij
en zoveel wonden doen je zeer.
Ik wil jouw leven heel gaan maken
Ik wil je in Mijn armen nemen,
jouw wonden wil ik aan gaan raken
Ik ben het antwoord op jouw problemen.*

*Luister steeds weer naar de dingen
die ik zachtjes tot je zeg,
Ik wil jou weer laten zingen
Ik neem elk obstakel weg.
Wandel maar rustig achter Mij aan
en stel aan Mij maar al je vragen,
Ik zal je nooit in de kou laten staan
als op adelaarsvleugels, zal ik je dragen.*

Ingrid Steenbeek.

Regelrecht uit de raad

Sinds de vakantie heeft de Bestuurlijke Raad driemaal vergaderd. We zijn het nieuwe seizoen begonnen met een bijeenkomst met de beide voorgangers, Willemijn Bakkes en Arjan Noordhoek. Onder het genot van een heerlijke maaltijd bij Willemijn thuis, zijn we het seizoen 2008/2009 gestart. We hebben ook kennis gemaakt met de nieuwe stagiaire Annelies van der Ploeg. Annelies gaat een grote stage doen, tot en met mei volgend jaar. U zult haar dus veel zien en meemaken.

Eerder dit jaar heeft de bestuurlijke Raad verteld dat zij in gesprek was met een kandidaat voor uitbreiding, die kandidaat is Henk Boeschoten jr. De raad heeft met Henk een aantal gesprekken gehad en beveelt hem van harte bij u aan. Natuurlijk heeft de gemeente het laatste woord hierin. Daarom wordt er op zondag 9 november na de dienst een gemeentevergadering gehouden, waarin u hierover kunt stemmen. Een ander agendapunt op deze gemeentevergadering zal zijn de najaars Algemene Vergadering (AV) van de Unie van Baptistengemeenten. De AV vindt plaats op zaterdag 22 november in Barneveld. Elders in deze regelrecht kunt u meer lezen over de komende AV.

Namens de raad
Harryet Eijkman

Algemene Vergadering van Unie van Baptistengemeenten

Zaterdag 22 november wordt de najaars AV van onze Unie gehouden in Barneveld.

Het thema is: "Baptisten: missionair of demissionair?" Dit is een vervolg op de AV van het voorjaar gehouden in Koudum. Een van de hoogtepunten op deze AV is een bijdrage van de Algemeen Secretaris van de Unie van Baptistengemeenten in Armenië, de heer Azatur Nahapetyan. Hij wil ons inspireren met zijn verhaal over gemeentestichtend werk in zijn land, werk dat door onze Unie wordt ondersteund.

Op het programma staat ook een aantal inspirerende workshops, o.a. over gemeentestichting in onze tijd en over actueel diaconaat. Ook is er een workshop over het jubileumjaar. Immers, in 2009 is het 400 jaar geleden dat het Baptisme in Nederland, in Amsterdam ontstond. De Unie wil dit feest op verschillende manieren vieren. Thema van het jubileumjaar is "Kiezen voor verbinding", dit thema wordt tijdens deze workshop verder uitgewerkt.

De AV wordt afgesloten met een bezoek aan het nieuwe Uniebureau in Barneveld. Iedereen kan aan de AV als gast deelnemen. Tijdens de gemeentevergadering van 9 november stellen we vast wie er namens onze gemeente als afgevaardigde naar de AV gaat.

Namens de raad
Harryet Eijkman

Carla op reis

Oktober 2008

De Indiase deelstaat Bihar, in het Noorden, werd op 18 augustus getroffen door een grote watersnoodramp. Door een damdoorbraak in Nepal is er een vloedgolf van twee meter hoog over het land gegaan. Het betreft een gebied van Zeeland, Zuid Limburg en Brabant bij elkaar. De rivier de Kosi trad ver buiten haar oevers, in 700 dorpen, zijn 300.000 huizen verwoest, en moesten drie miljoen mensen vluchten. Deze mensen zijn niet alleen vluchteling maar verloren alles: vee, bezittingen en huis. Volgens de Indiase regering is dit de ergste overstroming ooit.

Voor Metterdaad bezocht ik een opvangkamp van Eficor. In een school worden 1200 mensen opgevangen. De mensen zijn hals over kop gevlucht voor het water. De schamele bezittingen die ze mee hebben kunnen nemen, zijn wat doeken, soms een rieten matje en de kleding die ze aan hun lijf hebben. Vrijwilligers in het kamp bereiden twee keer per dag een maaltijd in pannen van 100 liter op grote vuurstoven. Het kamp is overvol, in elk lokaal slapen 6 gezinnen en zelfs in de buitenlucht op de gangen liggen de mensen zij aan zij. De afgelopen 6 weken zijn er 15 kinderen geboren, de meeste zijn zwak en klein, omdat de moeders zwaar onder stress hebben gestaan de afgelopen maanden. Elk gezin heeft een erbarmelijk verhaal. Zij hebben geen idee wanneer ze weer terug kunnen

naar hun dorp. De wanhoop hangt als een donkere wolk in het kamp, omdat er eigenlijk niets is om naar terug te gaan.

Deze ramp gebeurde terwijl heel de wereld eind augustus naar de andere kant van de wereld keek, naar de orkaan Ike. We zagen hoe daar de mensen tijd en geld hadden om hun huizen dicht te timmeren en op tijd te evacueren, daar was in Bihar geen sprake van.

Daarna zijn we met ons allen in de kredietcrisis gevallen en hadden we nergens anders oog voor.

In Bihar heb ik pas echte kredietcrisis gezien!!

Ik ontmoette vader en moeder Devi.

Zij hebben hun spaartegoeden in een aantal waterbuffels gestoken, de rente zit erin dat deze grote sterke dieren hen voorzien van melk, mest, koeienkracht om te ploegen, kalveren om de bruidsschat voor hun 2 dochters mee te kunnen betalen, en uiteindelijk vlees om van in leven te blijven.

Hun reserves zitten in 8 grote jute zakken met de oogst van het vorige seizoen, maïs, graan, rijst, genoeg om als gezin een jaar van te leven. Reserves zitten in de rijstvelden die klaar waren om geoogst te worden.

Hun aandelen zitten in hun enige zoon, al 22 jaar met warmte en aandacht opgevoed en zoals de traditie dat vormgeeft worden die aandelen uitgekeerd als ze oud en hulpbehoevend zijn. Dan gaat hij tot hun eind, liefdevol voor hèn zorgen.

Tenslotte bestaat hun onroerend goed uit 3 rieten hutten, mooi versierd met pleisterwerk, zelf gemaakt met rivierklei, 1 hut voor de dieren, 1 voor henzelf en 1 voor de zoon en de aanstaande vrouw van hem, volgend jaar zouden ze gaan trouwen....

Zouden, want er is een grote crisis ontstaan. 18 augustus is in Nepal een dam doorgebroken, 3 miljoen mensen zijn sindsdien op de vlucht voor het kolkende losgebroken verwoestende water. Familie Devi behoort tot de immens grote groep gedupeerden.

Al 2 maanden lang sleurt het water genadeloos alles mee wat het op zijn pad tegenkomt.

50 tot 100.000 mensen worden nog vermist. Verdronken... vader en moeder Devi zagen voor hun ogen hun zoon in een 2 meter hoge vloedgolf ondergaan, hij schreeuwde nog om hulp, zijn uitgestoken arm was het laatste wat ze van hem zagen...

Hun huis is verzakt, hun dieren zijn weggespoeld, hun oogst heeft een maand in een meter diepe laag water gestaan en is nu groen van de schimmel....

Weg spaartegoeden. Weg onroerend goed. Weg reserves. Weg aandelen. Weg toekomst. Bankroet heet dat!!

Het was hartverscheurend om te zien hoe groot verdriet en wanhoop is als je echt niets mee over hebt om voor te leven.... en dan te bedenken dat er een gebied getroffen is van Zeeland, Zuid-Holland en Brabant bij elkaar, 100.000den mensen wonen in half weggespoelde huizen, onder een zeil op de grond op de dijken of in opvangkampen. Als Nepal de dam niet maakt (en dat kan nog meer dan een jaar gaan duren) kunnen deze mensen niet terug naar hun dorpen.

En wie gaat hen een financieel noodplan aanbieden?

Wie gaat er geld in pompen?

Wie gaat de kredieten aanvullen, schulden overnemen?

Wie gaat garant staan?

Tot nu toe niemand.... Wij kijken de andere kant op, over deze crisis zien of horen we niets op radio of TV. De rijke wereld kijkt naar banken en regeringen en het gaat over bedragen waarbij wij ons niet eens het aantal nullen voor de komma kunnen voorstellen.

Ik hoop van ganser harte dat we snel uit deze crisisput gaan kruipen en dan Jacobus lezen:

Als een broeder of een zuster nauwelijks kleren heeft en elke dag eten tekort komt en een van u zegt dan: 'Het ga je goed! Kleed je warm en eet smakelijk' zonder de ander te voorzien van de eerste levensbehoeften – wat heeft dat voor zin? Zo is het ook met het geloof: als het zich niet

daadwerkelijk bewijst is het dood.

Het rampgebied is te groot om door één organisatie geholpen te worden, daarom is het gebied onderverdeeld in "blokken" en verschillende hulporganisaties nemen zo'n "blok" onder hun hoede. De komende maand moet het water gaan zakken en gaan de mensen terug naar hun dorpen, of wat daarvan over is. Huizen zijn verwoest, vee verdronken, de rijstogst in verrot. Eficor kan voor haar "blok" een eerste voedseldistributie voor 15.000 gezinnen verzorgen; rijst, linzen, powerdrinks, olie, zout, zeep, voor iedereen 1 setje kleding. Daar kunnen ze 3 weken van leven. Daarna gaat het er echt op aankomen, zoals het er nu uitziet zullen deze gezinnen in ieder geval een jaar structurele voedselhulp moeten blijven krijgen, totdat er weer geoogst kan worden. De wederopbouw gaat meer dan een jaar duren. Als die hulp er niet komt zullen vooral ouderen, vrouwen en kinderen de kans lopen van de honger te sterven.

Waarvoor Silo collecteert

Zondag 16 november 2008

Op zondag 16 november wordt in Silo de jaarlijkse Gevangenezondag gehouden. Aandacht voor de gevangenen is een christelijke opdracht die het best is geformuleerd door de evangelist Mattheüs. Daarom is deze zondag deze apostel, die ook wel Levi de tollenaar wordt genoemd, aan de beurt in de serie van twaalf apostelen. (Mattheus 9:9-17)

Het ligt in de lijn van deze specifieke zondag dat we de tweede collecte hierop afstemmen. Aandacht voor gevangenen is een werkgebied van de kerk, maar ook het werk op dit moment van onze pastor Willemijn (Rentray, Lelystad, jeugd) en onze voorganger Arjan (Oostvaarderskliniek, Almere, TBS).

In de kliniek in Almere ligt het plan om aan alle geïnteresseerden een kopie van de Kerstfilm The Nativity Story te gaan geven. Er loopt dit jaar een gezamenlijk project van Ned. Bijbelgenootschap en EO, getiteld: Waarom Kerst? 2008. Het doel daarvan is om in de eigen sociale omgeving (werk, buurt, familie, etc.) de Kerstboodschap te verspreiden via deze mooie speelfilm, die dan als DVD voor slechts 2,50 per stuk kan worden ingekocht.

Het zou geweldig zijn als Silo als 'Stipkerk' aan ongeveer honderd gedetineerden deze DVD zou kunnen schenken. Dat zou lukken met 250,- euro opgehaald met de collecten, want dit wordt natuurlijk niet door Justitie betaald.

Zullen we het samen proberen?

Over geven en ontvangen gesproken

Silo is niet alleen een 'Kerk met een Stip' vanwege de lage drempel voor exgedetineerden in wekelijkse kerkdiensten en maandelijks Eetgroep, ook is er al een lange traditie van Silogangers die de kerkdiensten van het gevangenispastoraat binnen de muren bijwonen. Sinds enkele jaren zijn

Adry en Oeds Veen daarin trouw en actief, als 'oma en opa' namens de Kerk buiten de muren. Aan Oeds vroeg ik eens op schrijven voor ons maandblad wat hij daar geeft en ontvangt. (Arjan Noordhoek)

Wat brengt je ertoe om als vrijwilliger, eens per maand, een halve dag te besteden aan mensen, die naar onze maatstaven lelijk de fout zijn ingegaan en TBS hebben.

Het is een vraag die wel eens gesteld wordt, als je met vrienden of familie spreekt over het vrijwilligerswerk in de TBS-kliniek, eerst in Utrecht, sinds kort in Almere.

Het is een vraag die ik mijzelf ook wel gesteld heb, wat is je drijfveer, wat dwingt je ertoe?

Door Arjan Noordhoek zijn we enkele jaren geleden gevraagd om namens Silo als vrijwilliger mee te doen in de kerkdiensten van de kliniek. Met enige terughoudendheid en reserve hebben we er in toegestemd. Met gemengde gevoelens hebben we dan ook die eerste diensten beleefd. Opgesloten te worden met mensen die allemaal iets op hun kerfstok hebben. Het begint al met het laten zien van je paspoort, dan door een smal poortje, een stalen deur door en dan hoor je klik, nog een deur door en weer die klik. Het was dan ook eerst een angstig gevoel, maar daar raak je op den duur aan gewend. Ja, met gemengde gevoelens ga je naar de kerkdienst, met het doel om iets te kunnen betekenen voor de opgeslotenen, je wilt iets geven. Maar wat, vraag je je dan af. We kwamen tot de ontdekking, dat er vanzelf iets op je pad komt in zo'n kerkdienst. Je beleeft samen met de patiënten (zoals de opgeslotenen daar genoemd worden) een stukje saamhorigheid. De paaskaars wordt aangestoken, je zingt liederen met de patiënten en de bijbel wordt geopend. Arjan houdt dan een korte meditatie, waar met aandacht naar wordt geluisterd. Heel hartverwarmend zijn de gebedsonderwerpen die na de meditatie worden aangedragen door de patiënten. Je hebt dan niet het gevoel, dat je in een TBS kliniek bent en je vraagt je dan af hoe is dit mogelijk, mensen met zo'n donker verleden, die met veel overgave een kaarsje aansteken als teken van bidden. De een bidt voor de problemen in deze wereld, een ander voor een medepatiënt die het moeilijk heeft, of voor hun familie. Op zulke momenten voel je je verbonden met deze mensen en vallen alle barricades weg. Na nog een paar liederen, soms gepaard gaande met tromgeroffel, gezongen te hebben, wordt de kerkdienst afgesloten met gebed en een zegenbede.

Dan is er nog even de tijd om gezellig met elkaar na te praten, waar dan ook volop gebruik van gemaakt wordt. Vaak hebben de patiënten een luisterend oor nodig. Daarnaast kom je met vragen, meestal van

algemene aard, iets van elkaar te weten. Dat er bij het vragen stellen ook missers kunnen ontstaan, daarover het volgende. Ik vroeg een van hen of ze ook dieren in hun cel mochten hebben, ja dat mocht. Mijn volgende vraag was, of ze ook een hond mochten hebben. Bij het antwoord kon ik me wel voor mijn hoofd slaan, nee, die mochten ze niet hebben, vertelde hij in alle ernst, want die mochten ze niet uitlaten... Nog een misser: iemand vertelde me dat zijn vader ook in de gevangenis zat, ik zei toen tegen hem: dus het appeltje valt niet ver van de boom... Deze jongeman kon gelukkig de humor er wel van inzien.

Binnen de muren van de TBS kun je gelukkig missers maken.

Het is de moeite waard iets van je tijd en bewogenheid te geven aan mensen, die behoorlijk de fout zijn ingegaan.

Wat ontvang je er voor terug?

De blijdschap van deze mensen, dat je er voor hen bent en hen niet in de steek laat.

Oeds Veen

Wat beweegt jou?

Met twee groepen ben ik weer op ontdekkingsreis gegaan. We hebben besloten ons te laten verrassen en onderweg delen we onze ervaringen. Met de gespreksgroep 'Geloven, hoe doe je dat?' zijn we op stap gegaan naar de gemeente in Kolosse. De reis leider Paulus heeft ons heel veel boeiends te vertellen en stelt zo nu en dan ook een kritische vraag aan ons. Tjonge, wat weet hij veel. Natuurlijk, we weten dat Kolosse een oude stad is en de christengemeente een oude gemeente is, maar wat zich daar toen afspeelde is voor ons toch wel herkenbaar. Zo vertelt Paulus ons dat in de gemeente in Kolosse de liefde voor Jezus Christus groot en intens is, en dat daardoor het geloof handen en voeten krijgt. Maar zegt Paulus, je moet eerst in Jezus geloven en hem willen volgen. De vrucht van het geloof is de liefde. Ja, gaat Paulus verder, en Jezus Christus is onze hoop. Wat is geloof zonder hoop? Juist die hoop houdt de mensen overeind. We kijken elkaar als groep eens aan en we denken allemaal hetzelfde: 'Hoe is dat in ons leven? Hoe ervaren we dat in onze gemeente?' 'Geloof, hoop en liefde' ze horen bij elkaar, niet één onderdeel kan gemist worden. Hieraan kun je een gemeente herkennen, maar zonder Jezus lukt dat niet.

Paulus kijkt ons ernstig aan: 'De volgende keer laat ik jullie zien hoe de gemeente hier in Kolosse wandelde met Jezus en hoe zij Hem in hun leven en gemeente een plek gaven.

Zo zijn we met elkaar op reis en worden we door Paulus onderwezen, opgebouwd en opgefrist.

Het is fijn om dit als groep te mogen delen en ervaren, maar nog mooier is het om als gemeente door Paulus onderwezen en opgebouwd te worden. Wij leven in een tijd, waarin veel mensen op zoek zijn naar 'iets', een religie, op zoek naar spiritualiteit. Ook de gemeente van Kolosse leefde in een religieuze supermarktcultuur. Maar, zegt Paulus, Christus is niet één van de mogelijkheden, juist in Jezus laat God zien wie Hij is. Je kunt niet om Jezus heen. Dit jaar richt Silo zich vooral op het discipelschap en discipel kun je niet zijn zonder Jezus. Toen uit de gemeente de vraag kwam: "Waarom wordt er zo weinig uit de Brieven gepreekt?" is er tijdens het voorgangersoverleg besloten de brief aan de Kolossenzen ook in de gemeente te behandelen. Zo zijn we met elkaar op ontdekkingsreis en kunnen we onze ervaringen samen delen.

De andere gespreksgroep verdiept zich in het Bijbelboek Openbaring. Het is geen gemakkelijk boek. In dit Bijbelboek gebeurt zo veel. Wat staat ons allemaal nog te wachten en wat is er al gebeurd? En dan is er elke keer weer die belofte van God voor degene die overwint. We leren hier Johannes kennen als theoloog, als dichter en als pastor. Allemaal hebben we het boek al eens, of meerdere keren, gelezen en zijn we blijven zitten met een aantal vragen. We hopen aan het eind van deze ontdekkingsreis te kunnen zeggen: 'Wat was dit boeiend en wat ben ik blij dat ik nu meer duidelijkheid heb gekregen.' We laten ons meenemen en verrassen en als u nu denkt: 'O, maar dat wil ik ook!', weet dan dat u van harte welkom bent.

Willemijn Bakkes, uw pastor.

Droomreis naar Israël

Van 10 tot 22 oktober maakte Cornelia de Kort een reis naar Israël. Op mijn verzoek probeerde zij haar belevenissen op papier te zetten. We kennen haar passie voor dit land en volk en hieronder een impressie van haar Israël-reis, die als geslaagde droomreis een lang gekoesterd verlangen realiteit voor haar liet worden. (Arjan Noordhoek)

Droom of realiteit?

Een reis naar Israël is geen bevlieging en geen idealisme, maar een confrontatie met de werkelijkheid. Een verbondenheid ervaren met de naaste, met jezelf en met 'de Heer van de hemelse machten'. Zo wordt in de Bijbel vaak over God gesproken in verband met Israël. Dat volk geeft altijd nog een levend getuigenis van Gods verbondenheid met hen en met ons. Wij kunnen onszelf in hun plaats stellen, maar we ontkomen niet aan de betekenis

van Israël, die is: "God zal strijden", of "Gods strijder".

Mijn reis naar Israël heeft mijn nieuwsgierigheid geprikkeld en beantwoord. De psalmen komen in Israël meer dan ooit tot hun recht en laten het herstel zien, dat na de strijd geproefd kan worden. Na het vallen het opstaan... Het is goed om de oude profeten te kennen, want die herkennen we in Israël in onze tijd. "De Heer nadert in gerichten... maar ook in de verlossing van zijn volk". Ik weet dat wij dit in Jezus Christus al mogen geloven, maar dit geloof zal ook aanschouwen worden. Een duidelijke taal in onze dagen, te zien in Israël. Een van de twaalf zonen

van Israël was Juda. Dat betekent 'God-lover'. In deze reis bemerkte ik dat de Leeuw van Juda de opdracht en het vermogen heeft om God te loven.

Ik was daar in de tijd van het Loofhuttenfeest. Een bemoedigend feest, de volken worden erbij geroepen (Psalm 117). Een uitnodiging en een uitdaging, een training en een onderzoek. Veel lijden, moeite en pijn is het volk Israël ten deel gevallen, maar er is een duidelijk nieuw begin van de grond gekomen. Het Koninkrijk is bezig te komen. De Heer Jezus is daarin voorgedaan, maar Israël is onmisbaar voor ons onderricht. Loofhutten is ook een oogstfeest. Mensen verblijven in zeven dagen in een kleine hut, in tuin of op balkon die niet geheel afgedekt is. Je moet de lucht kunnen zien. Ze verblijven daar een paar uur per dag in, om zich te bezinnen op het werk van God voor de mensen en de toepassing van het geloof in de praktijk te overdenken, een soort van vernieuwing van denken.

Tijdens Loofhutten hebben we mooie ontmoetingen gehad in en na de diensten in de synagogen. Mensen nodigden ons als vreemdelingen uit om met hen wijn (net als in Silo meestal druivensap) te drinken en een hapje te eten. Met een druk gesprek in de open en versierde loofhut, mensen vrij en blij. Een mooie ervaring.

Al reizend hebben we hier veel over gesproken, projecten bezocht, soms ook ruïnes uit Byzantijnse tijden of van de Nabateeërs. Maar vooral over de stammen van Israël leerden we tijdens de reis dat die in onze dagen weer tezamen worden gebracht in het land Israël. Tijdens lezingen in zalen met duizenden anderen werd er gemusiceerd en gedanst, soms in reidansen waar mensen aan mee konden doen. De sprekers werden vertaald in acht talen. De achtste dag is de 'dag der fonteinen', de negende dag is Simchat-Thora (vreugde der wet-feest). Mensen dansen met thora-rollen in de synagogen.

In Bersheba, de stad van Abraham, hebben we opgravingen en putten gezien die in de dagen van Isaak door de vijand werden dichtgegooid. Het betrof wel levenswater, en laat de lange geschiedenis van treitering door de eeuwen heen zien.

In de Dode Zee mocht ik een heerlijke gezondheidskuur doen. Maar direct daarna gingen we met ons gezelschap van 35 personen door naar Engedi, waar David zijn strijd tegen Goliath moest voeren.

Na ons driedaags verblijf in het zuiden zijn we naar Jeruzalem gegaan. In de liberale synagogen gingen vrouwen voor en op straat was het

indrukwekkend te zien hoe mannen in gebedskleden naar de synagogen liepen. Zo moet het ook in Jezus' dagen zijn geweest. We kwamen op verhaal in de Verlosserskerk, of op een schaduwrijke plek voor een pauzestop koffie of thee.

Op onze mars door Jeruzalem waren mensen ontroerd en stonden met hun kinderen langs de weg, die we blij konden maken met een oranje balpen met tekst. Maar ook met vlaggetjes en andere kleine geschenken. Het deed me denken aan de intocht: tachtig verschillende nationaliteiten in een optocht van vijf kilometer 'Jeruzalem dat ik bemin, wij treden uwe poorten in'. De psalm is geen droom maar een reëel bevrijdingsverhaal. God roept de natiën erbij en ze komen van verre. Het waren ongelooflijke momenten. Het deed mij denken aan het verhaal van de vader die zelf zijn zoon, die verloren was, begroet. Wij als heidenen komen thuis in Israël. We gingen ook de Arabische wijk in om daar inkopen te doen, nabij de Damascus-poort.

Eigenlijk een groot voorrecht dat wij dat land mogen betreden. Zoveel doden en gewonden zijn er de laatste jaren onder hen gevallen. Geen gezin is verdriet bespaard gebleven. Het is een reden te meer om ons te verdiepen in het volk en land van Israël. Ik verbleef in het hotel met de mooie naam 'Sjalom', met uitzicht over Jeruzalem en de nieuwe Harpbrug. Te voet kwam ik ook in contact met orthodoxe Joden. Heel bijzonder om te zien hoe ze, met hoeden van bont en vrouwen in lange rokken, ons als duidelijk onverwachte gasten welkom heetten.

Er valt nog zoveel te vertellen maar Jeruzalem is in de eerste plaats een stad van gebed, waar veel om gestreden is.

Mijn reisverhaal kunt u met tien vermenigvuldigen, dan komt het in de richting van de indrukken die ik in Israël beleefd heb. De wandelingen door de oude stad bepaalden mij bij de oude plaatsen uit de dagen van Jezus, maar ook uit de tijden van David. Zo door de straten te gaan en te zien dat er herstel is van huizen en zeker ook van bomen doet je denken aan de weg die Jezus mogelijk heeft gelopen naar zijn veroordeling en de plek waar de soldaten dobbelden om zijn kleed. De Heilige Grafkerk is een symbool voor alle volken, maar de plaats van Gethsemane is een graftuin waar je als bezoeker tot rust kon komen.

In een oude Byzantijnse ruïne uit de derde eeuw hielden we midden in de woestijn een zondagsdienst. Er was een heel oud doopvont te zien in een kruisvorm, waar je op een trapje in af kon dalen. Maar ook oude handelsroutes en kruispunten mochten we gaan, waar de aartsvaders langs getrokken zijn. We mochten in Bersheba een heuse bruiloft meemaken, waar we werden uitgenodigd om mee te dansen. Toen we aan de maaltijd 'met mergrijk en vet vlees' zaten, moest ik denken aan de

maaltijd in Silo, waar we ook zoveel verbondenheid ervaren. In de bus zongen we veel lofliederen en zo is een ongelooflijke teamgeest ontstaan. Terugkijkend was het hoogtepunt in Jeruzalem de graftuin, met een heerlijke temperatuur, temidden van veel groen, waar een tentdak was opgesteld met banken en een altaar om het Heilig Avondmaal te vieren. De Heer was zo nabij, toen we elkaar de vredesgroet gaven. De reis was een unieke belevenis, die ik voor ieder wil aanbevelen, als je tenminste nieuwsgierig bent naar een groot geschenk, vol genade en vrede.

Cornelia de Kort

Buurkerken Utrecht-centrum presenteren zich

Eind 2001 nam de Baptistengemeente Silo het initiatief om met de andere kleine kerken uit de binnenstad om de tafel te gaan zitten. Doel was elkaar (beter) te leren kennen en te bekijken hoe wij als kerken van zó verschillende denominaties gezamenlijk gestalte kunnen geven aan ons geloof.

In de laatste jaren hebben de cantorijen van Silo, de Waalse gemeente, de Remonstrantse gemeente, evenals de Schola van de Oud-Katholieke parochie diverse keren hun medewerking verleend aan de Buurkerkenvespers.

Het idee kwam van de Geertekerk (Remonstranten) om via een klein stukje in de kerkenbladen ons aan elkaar te presenteren.

Bij deze in de Regelrecht de vierde buurkerk: de Oud-Katholieken.

Vanouds is voor de Oud-Katholieke Kerk de stad Utrecht van groot belang. Het is het centrum van de OKK wereldwijd. Het verband dat een aantal los van Rome staande katholieke kerken is aangegaan heet dan ook de Unie van Utrecht. De ereprimaat van deze kerken is de huidige Oud-Katholieke Aartsbisschop van Utrecht monseigneur dr. J.A.O.L. Vercammen.

In de Unie van Utrecht zijn thans verenigd kerken in de USA, Polen, Duitsland, Oostenrijk, Zwitserland, Tsjechie, Slowakije en Nederland. In diverse andere landen zijn in de laatste jaren vestigingen ontstaan. Voorts worden nauwere banden

aangeknoopt met kerken o.a. op

de Filippijnen. Met de Anglicaanse kerken bestaat een zogenaamde 'full communion' en met de kerken van de Orthodoxie (o.a. Roemenië) zijn gesprekken over samenwerking gevoerd. Ook is de Oud-Katholieke kerk lid van de Wereldraad van Kerken.

De Utrechtse kathedraal, aan het Willemsplantsoen 2, is het symbolisch middelpunt.

De kerk in Utrecht is ontstaan in 1723, toen Rome besloot om de zelfstandigheid van de Nederlandse Katholieke kerkprovincie op te heffen en Nederland te maken tot een missiegebied. Daarmee kwam de vrije bisschopskeuze door het Utrechtse kapittel in het geding. Toen het kapittel toch in hetzelfde jaar overging tot de keuze van Cornelis Steenhoven tot nieuwe Aartsbisschop van Utrecht was de breuk met Rome een feit.

Tot op heden is de breuk nooit hersteld. In 1870 kondigde Rome het dogma van de pauselijke onfeilbaarheid af, wat tot gevolg had, dat in diverse landen groepen zich losmaakten van Rome die zich in 1889 verenigden met de Utrechtse kerk in de Unie van Utrecht. Rome en Utrecht

groeiden in de loop der jaren uit elkaar. Zo werden het Latijn en het verplichte priestercelibaat afgeschaft en werd nog niet zo lang geleden het ambt ook voor vrouwen opengesteld. Desondanks worden met de Rooms-Katholieke Kerk hier te lande goede contacten onderhouden.

De parochie van de Heilige Gertrudis aan het Willemsplantsoen is een levende gemeenschap, waar regelmatig nieuwe leden toetreden. Vele activiteiten worden ontplooid en het liturgisch leven is van een hoog niveau. Verantwoordelijk pastoor is Jan Kinninging, terwijl pastoor Rudolf Scheltinga voor een deel van zijn tijd als assistierend pastoor is aangesteld. Deze laatste is vertegenwoordiger van de Oud-Katholieken in genoemd Buurkerkenoverleg.

